A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2007. szeptember 11. *

A C-227/04. P. sz. ügyben,

Maria-Luise Lindorfer, az Európai Unió Tanácsának tisztviselője (lakóhelye: Brüsszel [Belgium], képviselik: G. Vandersanden és L. Levi ügyvédek)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2004. május 28-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: F. Anton és M. Sims-Robertson, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: francia.

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, P. Jann, A. Rosas, R. Schintgen, Juhász E. (előadó) és J. Klučka tanácselnökök, R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, M. Ilešič, J. Malenovský, U. Lõhmus, E. Levits és A. Ó Caoimh bírák,

főtanácsnok: F. G. Jacobs, később: E. Sharpston,
hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

F. G. Jacobs főtanácsnok indítványának a 2005. október 27-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

tekintettel a szóbeli szakasz újbóli megnyitását elrendelő 2006. április 26-i végzésre, valamint a 2006. június 28-i tárgyalást követően,

E. Sharpston főtanácsnok indítványának a 2006. november 30-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével Maria–Luise Lindorfer az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-204/01. sz., Lindorfer kontra Tanács ügyben 2004. március 18-án hozott ítéletének (EBHT-KSZ 2004., I-A-83. és II-361. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri; ezzel az ítéletével az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbezőnek az Európai Unió Tanácsa által hozott, a fellebbező nyugdíjszerző szolgálati éveinek az osztrák nyugdíjrendszerben szerzett nyugdíjjogosultság átalánydíjas visszavásárlási értékének a közösségi nyugdíjrendszerbe történő átutalást követő kiszámításáról szóló, 2000. november 3-i határozat (a továbbiakban: vitás határozat) megsemmisítésére irányuló keresetét.

Jogi háttér

2 Az Európai Közösségek tisztviselői személyzeti szabályzatának az 1998. április 7-i 781/98/EK, ESZAK, Euratom rendelettel (HL L 113., 4. o.) módosított szövege (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 1a. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„E személyzeti szabályzat értelmében és a meghatározott családi állapotot előíró vonatkozó rendelkezések sérelme nélkül, a tisztviselők faji, politikai, világnézeti vagy vallási meggyőződésre, nemre vagy nemi irányultságra vonatkozó közvetlen vagy közvetett megkülönböztetés nélküli egyenlő bánásmódra jogosultak."

3 A személyzeti szabályzat 77. cikke előírja:

„A legalább 10 éves szolgálati idővel rendelkező tisztviselő öregségi nyugdíjra jogosult. [...]

Az öregségi nyugdíj legnagyobb összege 70%-a a tisztviselő utolsó olyan besorolási fokozatban kapott alapilletményének, amelybe a tisztviselő legalább egy évig tartozott. Ez azt a tisztviselőt illeti meg, aki a VIII. melléklet 3. cikke alapján számított legalább 35 éves szolgálati idővel rendelkezik. Ha a szolgálati jogviszonyban eltöltött évek száma 35 évnél kevesebb, a fenti legnagyobb összeget arányosan csökkenteni kell.

[...]

A nyugdíjjogosultságot a tisztviselő a 60. életévének betöltésével szerzi meg."

4 A személyzeti szabályzat 83. cikke szerint:

„(1) Az e nyugdíjrendszer keretében folyósított ellátásokat a Közösségek költségvetéséből kell fedezni. A tagállamok az ilyen kiadások finanszírozására megállapított táblázattal összhangban együttesen garantálják az ilyen ellátások kifizetését.

[...]

(2) A tisztviselők [a közösségi] nyugdíjrendszer finanszírozásához a költségek egyharmadával járulnak hozzá. [...]

[...]

(4) Amennyiben a nyugdíjrendszernek a Tanács által felkért egy vagy több képesített szakértő által elvégzett biztosításmatematikai értékelése azt mutatja, hogy a tisztviselők járulékai nem elegendőek a nyugdíjrendszerben fizetendő ellátások egyharmadának finanszírozására, a költségvetési hatóságok a költségvetési eljárással összhangban eljárva és a 10. cikkben meghatározott személyzeti szabályzati bizottsággal folytatott konzultációt követően meghatározzák a járulékok mértéke vagy a nyugdíjkorhatár tekintetében szükséges módosításokat."

5 A személyzeti szabályzat VIII. mellékletének 2. cikke előírja:

„Az öregségi nyugdíjat a tisztviselő nyugdíjszerző szolgálati éveinek összesített száma alapján kell folyósítani. A 3. cikk rendelkezései szerint kiszámított minden egyes szolgálati év egy nyugdíjszerző szolgálati évnek, és minden teljes hónap egy év tizenketted részének megfelelő nyugdíjszerző szolgálati időnek számít.

Az öregségi nyugdíjjogosultság kiszámítása során figyelembe vehető nyugdíjszerző szolgálati évek maximuma 35 év."

6 A személyzeti szabályzat VIII. mellékletének 5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A 2. cikk rendelkezései ellenére az a tisztviselő, aki 60 éves korában 35 évnél kevesebb szolgálati idővel rendelkezik, és aki a 3. cikk szerint továbbra is

nyugdíjjogosultságot szerez, 60 éves kora és azon életkora közötti időszak minden évére, amelyben elkezdik számára a nyugdíj folyósítását, a 60 éves korában megszerzett nyugdíjjogosultság 5 %-ának megfelelő nyugdíjemelésre jogosult, oly módon, hogy teljes nyugdíja ne haladja meg az adott esetben a személyzeti szabályzat 77. cikkének második vagy harmadik bekezdésében említett utolsó alapilletményének 70 %-át.

[...]"

7 A személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az a tisztviselő, aki azt követően lép a Közösségek szolgálatába, hogy valamely közigazgatási hatóság, illetve nemzeti vagy nemzetközi szervezet szolgálatából kilépett, vagy munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként tevékenykedett, véglegesítésekor jogosult az ilyen szolgálati jogviszony vagy tevékenység révén megszerzett öregségi nyugdíj iránti jogosultság biztosításmatematikai egyenértékét vagy átalánydíjas visszavásárlási értékét a Közösségeknek átutaltatni. Ugyanezen rendelkezésben az olvasható továbbá, hogy ilyen esetben az az intézmény, amelynél a tisztviselő szolgálatot teljesít, a tisztviselőre a véglegesítés időpontjában irányadó besorolási fokozat figyelembevételével megállapítja azon nyugdíjszerző szolgálati évek számát, amelyeket a nyugdíjrendszerében a korábbi szolgálati jogviszonyra tekintettel a fentiek szerint befizetett biztosításmatematikai egyenérték vagy átalánydíjas visszavásárlási értéke*k* alapján a tisztviselő számára jóvá kell írni.

8 1992. július 13-i határozatával a Tanács megállapította a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikke (1) és (2) bekezdésének az utólag az 1994. december 19-i tanácsi határozattal módosított általános végrehajtási rendelkezéseit (a továbbiakban: ÁVR).

9 Az ÁVR 10. cikkének (2) bekezdése értelmében a tisztviselők azon nyugdíjszerző szolgálati évei számának megállapítása, amelyeket a közösségi nyugdíjrendszerben jóvá kell írni, az átutalt teljes összeg alapján – a véglegesítés időpontja és az említett

összegnek a Közösségek számlájára való tényleges átutalásának az időpontja közötti időszakra számított évi 3,5 %-os kamat levonása után – történik. Az említett kamatot nem lehet levonni azon időszakok vonatkozásában, amelyek során az átutalható összeget az érintett nyugdíjpénztára a Közösségnél történő szolgálatba lépést megelőzően nem igazította ki, vagy nem növelte kamatokkal.

10 Az ÁVR 10. cikkének (3) és (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik (a továbbiakban a két számítási mód megnevezése: „átszámítási képlet"):

„(3) A jóváírandó nyugdíjszerző szolgálati évek számát az alábbi módon kell kiszámítani:

– az átutalt összeg (M) elméleti járadékká (R) történő átszámításával; [a személyzeti szabályzat] VIII. mellékletének 39. cikkében előírt biztosításmatematikai értékek (V) alapján, az R = M/V képlet segítségével,

– e járadéknak (R) a személyzeti szabályzat szerinti nyugdíjra jogosító szolgálati évekké (N) történő átszámításával; a tisztviselő véglegesítésekor [...] fennálló besorolási fokozatának megfelelő éves alapilletmény (T) alapján, az N = Rx100/Tx2 képlettel.

A jóváírandó nyugdíjszerző szolgálati évek száma azonban nem haladhatja meg azoknak az éveknek a számát, amelyek során az érintett a Közösségeknél történő szolgálatba lépését megelőzően jogszabállyal létrehozott (nem kiegészítő) nyugdíjrendszerhez tartozott.

(4) A Közösségek számlájára a belga franktól eltérő pénznemben átutalt összeget a nyugdíjszerző szolgálati évek megállapítása végett az alábbi módokon kell belga frankra átszámítani:

[...]

b) az 1971 december 31-ét követően véglegesített tisztviselő esetében [...] az átutalt összeget arányosan el kell osztani azzal az időszakkal, amelynek során a tisztviselő az ezen összegnek megfelelő nyugdíjjogosultságokat szerezte, éspedig egyrészt az 1972. január 1-jét megelőző időszakot, másrészt pedig az 1971. december 31-ét követő időszakot kell alapul venni.

Az összegnek az 1972. január 1-jét megelőző időszaknak megfelelő részét a Nemzetközi Valutaalap 1971. december 31-én érvényes paritásai alapján kell átszámítani.

Az összegnek 1971. december 31-ét követő időszaknak megfelelő részét a Bizottság által az 1972. január 1-jétől a tisztviselő véglegesítéséig [...] terjedő időszakra rögzített középárfolyamon kell átszámítani [a továbbiakban: i) változat].

A tisztviselő [...] kérelmére azonban a kiszámításhoz figyelembe vett összeget (M) az átutalás időpontjában érvényes, naprakésszé tett árfolyamon kell átszámítani. Ebben az esetben a nyugdíjszerző szolgálati évek kiszámítása az illetmény (T) és a figyelembe veendő biztosításmatematikai érték (V) alapján történik, ahol az illetmény a tisztviselő véglegesítésekor [...] fennálló besorolási fokozatnak megfelelő és érvényben lévő illetmény, a biztosításmatematikai érték pedig megfelel a tisztviselő [...] ezen időpontig elért életkorának [a továbbiakban: ii) változat]".

11 A személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikke (2) bekezdésének alkalmazása végett elfogadott – az 1992. július 13-i tanácsi határozattal megállapított – biztosításmatematikaiegyenérték-táblázat az alábbi értékeket tartalmazza a két nemre nézve, a 30–50 éves korosztály tekintetében:

Életkor	*Férfiak*	*Nők*
30	9,667	10,269
31	9,811	10,426
32	9,956	10,586
33	10,102	10,746
34	10,249	10,908
35	10,397	11,071
36	10,546	11,236
37	10,695	11,402
38	10,846	11,569
39	10,998	11,739
40	11,154	11,912
41	11,308	12,034
42	11,465	12,261
43	11,625	12,441
44	11,788	12,626
45	11,955	12,816
46	12,127	13,013
47	12,302	13,215
48	12,480	13,422
49	12,661	13,633
50	12,847	13,850

12 A személyzeti szabályzat 31. cikke szerint a kiválasztott pályázókat az A. besorolási osztályba vagy a nyelvi szolgálathoz tartozó tisztviselőket a besorolási osztályuk vagy szolgálatuk kezdő besorolási fokozatába kell kinevezni. A kinevezésre jogosult hatóság azonban bizonyos korlátozásokkal kivételt tehet e cikk rendelkezései alól.

13 Az Ausztria, Finnország és Svédország csatlakozására tekintettel az Európai Közösségek tisztviselőinek felvételére vonatkozó különleges és ideiglenes intézkedések bevezetéséről szóló, 1995. március 20-i 626/95/EK tanácsi rendelet (HL L 66., 1. o.) 1. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy – többek között – a személyzeti szabályzat 31. cikkétől való eltéréssel 1999. december 31-ig az üres álláshelyek betölthetők osztrák, finn és svéd állampolgárokkal, az illetékes intézményekben lefolytatott költségvetési egyeztetések keretében erre kijelölt álláshelyek erejéig.

A jogvita alapját képező tényállás

14 Az oszták állampolgárságú Maria-Luise Lindorfer 1996. szeptember 16-án lépett szolgálatba a Tanácsnál. 1997. június 16-án véglegesítették, és az A5 besorolási fokozat 2. fizetési fokozatába sorolták be. A Tanácsnál történő szolgálatba lépés előtt 13 éven és 3 hónapon át Ausztriában volt munkavállaló. Ez idő alatt az osztrák nyugdíjrendszerbe fizetett járulékot.

15 1999. május 15-én Maria-Luise Lindorfer a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése alapján kérelmezte az osztrák nyugdíjrendszerben szerzett nyugdíjjogosultságai átalánydíjas visszavásárlási értékének a közösségi nyugdíjrendszerbe történő átvitelét.

16 2000. február 18-án az osztrák nyugdíjpénztár tájékoztatta Maria-Luise Lindorfert, hogy az osztrák nyugdíjrendszerben szerzett nyugdíjjogosultságai átalánydíjas visszavásárlási értékét 2000. március 1-jével ideiglenesen 1 306 712,23 ATS-ben határozta meg. Az osztrák nyugdíjpénztár azt is közölte, hogy Maria-Luise Lindorfer Ausztriában nem jogosult nyugdíjra, minthogy nem szerezte meg a nyugdíjjogosultsághoz szükséges legalább 180 hónapos szolgálati időt. A nyugdíjpénztár azt javasolta, hogy 237 963,6 ATS-ért „vásárolja meg" a hiányzó 21 hónapot. Maria-Luise Lindorfer nem fogadta el az ajánlatot.

17 2000. március 28-án a Tanács Főtitkárságának „Nyugdíjosztálya" feljegyzést küldött Maria-Luise Lindorfernek, amelyhez csatolta „A személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése alapján jóváírandó nyugdíjszerző szolgálati évek kiszámítása" című dokumentumot. E számításból kiderül, hogy az átutalható összegnek megfelelő szolgálati idő: 5 év, 3 hónap és 24 nap.

18 2000. szeptember 12-i feljegyzésében Maria-Luise Lindorfer jelezte a Nyugdíjosztálynak, hogy „elvi beleegyezését" adja az osztrák nyugdíjrendszerben szerzett nyugdíjjogosultságai átalánydíjas visszavásárlásának átviteléhez. Maria-Luise Lindorfer azonban vitatta a hivatkozott számításban feltüntetett nyugdíjszerző szolgálati évek számát, mert szerinte a Tanács által alkalmazott számítási mód hátrányosan megkülönböztető, és nem átlátható. Maria-Luise Lindorfer végül számos kiegészítő információt kért.

19 2000. szeptember 29-én az osztrák nyugdíjpénztár az átutalható összeget 1 337 136,07 ATS-ben állapította meg.

20 Maria-Luise Lindorfer 2000. november 7-én kézhez kapta a vitás határozatról szóló, 2000. november 3-i feljegyzést. 2001. február 2-án a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt emelt e határozat ellen, 2001. április 25-én pedig kiegészítést fűzött a panaszhoz.

21 2001. május 31-i határozatával a Tanács elutasította a panaszt.

Az Elsőfokú Bíróság előtti kereset és a megtámadott ítélet

22 2001. szeptember 5-én Maria-Luise Lindorfer a vitás határozat és a panaszt elutasító határozat megsemmisítése iránti keresetet nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz, továbbá kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság kötelezze a Tanácsot arra, hogy helyesbített jogalap alapján határozza meg újra az Ausztriában szerzett nyugdíjjogosultságának átvitelével együtt neki járó közösségi nyugdíjához jóváírandó nyugdíjszerző szolgálati évek számát.

23 Keresetének alátámasztására Maria-Luise Lindorfer lényegében két jogalapot hoz fel. Az első az ÁVR 10. cikke (3) és (4) bekezdésének jogellenességén, a második pedig a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikke (2) bekezdésének jogellenességén alapul. A fellebbező szerint az első rendelkezés ellentétes az egyenlő bánásmód elvével, a második pedig ugyanezen elvvel, valamint a munkavállalók szabad mozgásának elvével.

24 Ami az első – az ÁVR 10. cikke (3) és (4) bekezdésének jogellenességére alapított – jogalapot illeti, az Elsőfokú Bíróság a Maria-Luise Lindorfer által az ennek alátámasztására felhozott négy kifogást – mint alaptalant – elutasította.

25 Ami az első jogalap első kifogását illeti – vagyis a Maria-Luise Lindorfer által kifogásolt azon tényt, hogy az átszámítási képlet a kinevezéskori fokozatot ugyanolyan súllyal veszi figyelembe az adott kategórián belül alacsonyabb fizetési fokozatba besorolt tisztviselők esetében, mint a magasabb fizetési fokozatba besorolt

tisztviselők esetében –, az Elsőfokú Bíróság emlékeztetett arra, hogy az ÁVR a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikke (2) bekezdésének végrehajtására szolgál; e rendelkezés második albekezdése értelmében: „az intézmény, amelynél a tisztviselő szolgálatot teljesít, a tisztviselőre a véglegesítés időpontjában irányadó besorolási fokozat figyelembevételével megállapítja azon nyugdíjszerző szolgálati évek számát, amelyeket a nyugdíjrendszerében a korábbi szolgálati jogviszonyra tekintettel a fentiek szerint befizetett biztosításmatematikai egyenérték vagy átalánydíjas visszavásárlási érték alapján a tisztviselő számára jóvá kell írni".

26 Az Elsőfokú Bíróság arra is emlékeztetett, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint azon tisztviselő esetében, aki kéri a nemzeti nyugdíjrendszerben szerzett jogosultságának a közösségi rendszerbe történő átvitelét, a kinevezési fokozatot – vagyis a kinevezés időpontjában érvényes fizetési fokozatot – kell figyelembe venni a jóváírandó nyugdíjszerző szolgálati évek kiszámításánál (az Elsőfokú Bíróság T-106/01. sz., Youssouroum kontra Tanács ügyben 2002. június 13-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2002., I-A-93. és II-435. o.] 34. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy bár az átszámítási képletek azt eredményezik, hogy minél magasabb az alapilletmény, annál alacsonyabb a jóváírandó nyugdíjszerző szolgálati évek száma, ebből még nem következik, hogy hátrányos megkülönböztetésről van szó, hiszen hátrányos megkülönböztetés csak akkor áll fenn, ha hasonló helyzetek esetén különböző szabályokat alkalmaznak.

28 Az újonnan felvett, A5 fokozatba sorolt tisztviselőnek tehát nagyobb esélye van arra, hogy pályafutását magasabb fokozattal fejezi be, és következésképp több lesz az illetménye, illetve nagyobb összegű nyugdíjra lesz jogosult, mint az a tisztviselő, akit felvételekor az A7 fokozatba soroltak.

29 Ami az első jogalap második kifogását illeti – vagyis a Maria-Luise Lindorfer által kifogásolt azon tényt, hogy az ÁVR 10. cikkének (4) bekezdése értelmében a nem belga frankban lévő összeget belga frankra átváltva kell átutalni a Közösségek

számlájára –, az Elsőfokú Bíróság Maria-Luise Lindorfer írásbeli beadványa, valamint a tárgyaláson előadott magyarázatai alapján úgy ítélte meg, hogy Maria-Luise Lindorfer nem annyira az átutalt összeg belga frankra, illetve euróra történő átváltásának szükségességét kifogásolja, hanem az átváltás következményeit, amelyek attól függnek, hogy az i) vagy a ii) változatról van-e szó.

30 Az Elsőfokú Bíróság elutasította ezt a kifogást, miután a megtámadott ítélet 76. és 77. pontjában a következőket állapította meg:

„76 Ugyanis egyfelől azok az összehasonlítások, amelyeket [Maria-Luise Lindorfer] végez állításai alaposságának bizonyítására, egyáltalán nem meggyőzőek. Így az általa hivatkozott első táblázatban [...] helyzetét a felperes olyan tisztviselőével hasonlítja össze, akinek neme, életkora és a felvételkori besorolása szerinti fizetési fokozata eltér az övétől, holott ezeket a tényezőket figyelembe kell venni a jóváírandó nyugdíjszerző szolgálati évek kiszámításakor. Ezenkívül, amint arra a Tanács az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésre adott válaszában helyesen rámutat, egyáltalán nem nyert bizonyítást, hogy [Maria-Luise Lindorfer] ugyanezt az időpontot vette alapul az említett táblázatban található számítások elvégzéséhez. A felperes által végzett többi számítás [...] sem fogadható el, minthogy azok helytelen előfeltevéseken alapulnak. A felperes által előadott számítások helyességét aláássa az a tény, hogy az első változatot alkalmazza különböző nemzeti pénznemekben kifejezett összegekre, amelyeket ezen átutalt, osztrák schillingben kifejezett összegnek a »jelenlegi árfolyamon« – amely úgy tűnik, hogy az euró és e nemzeti pénznemek közötti átváltásra 1999. január 1-je óta alkalmazandó átváltási árfolyamnak felel meg – történő átváltásával kapott. Nyilvánvaló azonban, hogy a [Maria-Luise Lindorfer] által felhozott, a Közösségeknél történt szolgálatba lépését megelőző 27 év szolgálati idő folyamán az egyes nemzeti pénznemek árfolyamai – sokszor jelentős mértékben – módosultak. Meg kell jegyezni ezenkívül azt, hogy az i) változatnak a belga frankban kifejezett összegre történő alkalmazására felhozott példában [Maria-Luise Lindorfer] nem végzi el előzetesen az »jelenlegi árfolyamon« történő átváltást, és úgy tűnik, hogy e változatnak a görög drachmában kifejezett összegre történő alkalmazására felhozott példában az euró és a görög drachma között 2001. január 1-je óta alkalmazandó átváltási árfolyamot használja. Egyébként a görög drachmára, a spanyol pesetára és a portugál escudóra átváltott összegek esetében úgy tűnik, hogy számításait a felperes 1999. január 1-jére vonatkozólag végzi el.

77 Másfelől a Tanács magyarázataiból kitűnik, hogy az a tény, hogy az i) változatnak valamely, ún. »gyenge pénzzel« rendelkező ország nyugdíjpénztárából átutalt összegre történő alkalmazása előnyösebb lehet, mint a ii) változatnak valamely, ún. »erős pénzzel« rendelkező ország nyugdíjpénztárából átutalt összegre történő alkalmazása, nem a közösségi szabályoknak, hanem a különböző nemzeti pénznemek értéke hullámzásának, vagyis a Közösségek tevékenységi körén kívüli körülményeknek a következménye. Így rá kell mutatni arra, hogy a [Maria-Luise Lindorfer] által az összehasonlító példáiban használt spanyol pesetát és portugál escudót a 90-es évek folyamán többször leértékelték."

31 Az Elsőfokú Bíróság az első jogalap harmadik kifogását is elutasította. Érvelésének lényege a következő volt:

„81 [...] [Maria-Luise Lindorfer] nem hivatkozhat érvényesen arra, hogy a közösségi nyugdíjrendszerben a tisztviselők járulékai és az öregségi nyugdíj megszerzéséhez előírt életkor tekintetében nincs nem szerinti különbségtétel.

82 Elsősorban: ily módon két, különböző helyzetben lévő tisztviselői kategóriát hasonlít össze: egyrészt azon tisztviselőket, akik a Közösségeknél történt szolgálatba lépésüket megelőzően az általuk szerzett, az öregségi nyugdíj iránti jogosultság biztosításmatematikai egyenértékét vagy átalánydíjas visszavásárlási értékét átutaltatják a Közösségeknek, másrészt azokat, akik a közösségi nyugdíjrendszerbe fizetnek nyugdíjjárulékot, a közösségi intézménynél folytatott kereső tevékenységük alapján.

83 Másodsorban: a jóváírandó nyugdíjszerző szolgálati évek kiszámításakor a nem és az életkor szerint különböző tényezők használatát a közösségi nyugdíjrendszer ésszerű pénzgazdálkodása biztosításának szükségessége teszi indokolttá.

Amikor ugyanis a tisztviselő a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése alkalmazásával a Közösségeknél történt szolgálatba lépését megelőzően szerzett nyugdíjjogosultságokat jelentő tőkét biztosításmatematikai egyenérték vagy átalánydíjas visszavásárlási érték formájában átutaltatja a közösségi költségvetésbe, cserében jogot szerez a közösségi nyugdíjrendszer jövőbeni szolgáltatásaira, amely jog a jóváírt nyugdíjszerző szolgálati években nyilvánul meg, és amelynek terjedelme a részére megállapított nyugdíjszerző szolgálati évek számától függ. E jog aktuális értékének meghatározásához az érintett közösségi intézménynek számos tényezőt figyelembe kell vennie, így például azt, hogy az érintett által hozott tőke várhatóan mennyi ideig marad a közösségi költségvetésben, az illető előmenetelének előrelátható alakulása, annak valószínűsége, hogy e szolgáltatásokat folyósítani fogják számára, továbbá e kifizetések teljesítésének várható időtartama. Nyilvánvaló azonban, hogy ezek a tényezők többek között az érintett nemétől és a közösségi nyugdíjrendszerbe való belépésekor fennálló életkorától függenek. Egyrészt elfogadott tény az, hogy a statisztikák szerint a nők élettartama hosszabb a férfiakénál. Másrészt annak valószínűsége, hogy a nyugdíjkorhatárnál jóval alacsonyabb életkorban a Közösség szolgálatába lépő személy meghal a nyugdíjkorhatár betöltése előtt, nagyobb, mint ugyanennek a valószínűsége a nyugdíjjogosultságok érvényesítésére jogosító korhatárhoz közeli életkorban felvett személy esetében. Ezenkívül az előbbi személy hosszabb időre bocsátja a közösségi költségvetés rendelkezésére az általa hozott tőkét, mint a nyugdíjkorhatárhoz közelebb álló tisztviselő. Más szóval: az olyan tényezők, mint az érintett felvétele és nyugdíjba vonulása közötti szolgálati idő, valamint az – a statisztikai adatok alapján meghatározott – várható időtartam, ameddig az illetőnek közösségi öregségi nyugdíjat kell folyósítani, közvetlenül kihatnak a Közösségnek valamennyi, személyében érintett tisztviselő iránti pénzügyi helytállási kötelezettségére, és a közösségi nyugdíjrendszerek ésszerű pénzgazdálkodása szükségessé teszi e tényezők figyelembevételét és megfelelő értékelését. Helyes tehát, hogy a Tanács az átszámítási képlet[ek]ben figyelembe veszi az érintett életkorával és nemével kapcsolatos biztosításmatematikai tényezőket."

32 Az Elsőfokú Bíróság elutasította végül az első jogalap negyedik kifogását, miszerint helytelen, hogy az ÁVR 10. cikkének (3) és (4) bekezdésében írt átszámítási képletek különböző időpontokra való utalással vétessenek figyelembe aszerint, hogy az átutalt összeg átváltására az i) vagy a ii) változat alapján kerül-e sor.

33 Az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy Maria-Luise Lindorfer állítása, miszerint a ii) változat az érintett – az illető összeg nemzeti nyugdíjpénztár általi tényleges átutalásának időpontjában fennálló – besorolási fokozatának megfelelő illetményen alapul, az ÁVR 10. cikke (4) bekezdésének téves értelmezéséből fakad, minthogy az e tekintetben figyelembe vett illetmény a véglegesítéskor fennálló besorolási fokozatnak megfelelő, a tényleges átutalás időpontjában naprakésszé tett illetmény. Az Elsőfokú Bíróság indokoltnak ítélte azt, hogy mindkét változat és az átváltási képletek paraméterei esetében pontosan meghatározható időpont szolgál viszonyítási pontként.

34 A személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikke (2) bekezdésének jogellenességére alapított második jogalap vonatkozásában az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 99–106. pontjában kimondta, hogy nem lehet helyt adni Maria-Luise Lindorfer annak bizonyítására irányuló érveinek, hogy ez a rendelkezés nem egyeztethető össze az egyenlő bánásmód és a munkavállalók szabad mozgásának elveivel.

35 Az Elsőfokú Bíróság kimondta, hogy teljesen alaptalan Maria-Luise Lindorfer azon állítása, miszerint „magának a[z e rendelkezéssel] bevezetett átutalási rendszernek" az a következménye, hogy a korábban szolgálatba lépő tisztviselőkhöz képest hátrányosan érinti a közösségi pályafutásukat később kezdő tisztviselőket.

36 Az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy Maria-Luise Lindorfer egyáltalán nem bizonyította, hogy a Közösségeknél történt szolgálatba lépését megelőző kereső tevékenysége során szerzett jogosultságokat nem lehet fenntartani a javára, és nem lehet a közösségi nyugdíjrendszerben figyelembe venni. Hangsúlyozta, hogy mivel különböző rendszerekről van szó, nem rendkívüli, hogy a közösségi nyugdíjhoz figyelembe veendő szolgálati évek száma eltér a nemzeti vagy nemzetközi hatóság által figyelembe vett nyugdíjszerző szolgálati évek számától. Emlékeztetett továbbá arra, hogy Maria-Luise Lindorfernek lehetősége volt megvásárolni azt a 21 hónapot, amely az osztrák nyugdíj megszerzéséhez szükséges legalább 180 hónapos szolgálati időből hiányzott, fenntartva ezzel a nemzeti nyugdíjjogosultságait, és hogy az ezen nyugdíjjogosultságok átalánydíjas visszavásárlási értékének a közösségi nyugdíjrendszerbe történő átutalása olyan lehetőség volt, amellyel saját elhatározásából élt.

37 Az Elsőfokú Bíróság szerint az sem állítható, hogy a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése sérti a munkavállalók szabad mozgását. Ellenkezőleg: ez a rendelkezés megkönnyíti ennek az alapvető szabadságnak a gyakorlását, többek között lehetővé téve a valamely tagállamban lakó személy számára, hogy közösségi intézménytől fogadjon el állásajánlatot anélkül, hogy elvesztené a korábbi kereső tevékenysége alapján szerzett nyugdíjjogosultságait.

38 Az Elsőfokú Bíróság elutasította a keresetet, minthogy arra a megállapításra jutott, hogy Maria-Luise Lindorfer egyetlen, az ÁVR 10. cikke (3) és (4) bekezdésének, valamint a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikke (2) bekezdésének jogszerűségét megingató tényt sem hozott fel.

A Bíróság előtti eljárás

39 2005. június 7-i határozatával a Bíróság az első tanács elé utalta az ügyet. Minthogy egyik fél sem kérte szóbeli észrevételeinek meghallgatását, a Bíróság úgy döntött, hogy tárgyalás nélkül határoz. A főtanácsnok a 2005. október 27-i tárgyaláson ismertette indítványát; ezt követően a Bíróság befejezte a szóbeli szakaszt.

40 Az első tanács 2005. december 1-jén az eljárási szabályzat 44. cikke 4. §-ának és 118. cikkének megfelelően úgy döntött, hogy visszautalja az ügyet a Bírósághoz annak érdekében, hogy az ügyet nagyobb létszámú ítélkező testületnek osszák ki.

41 A Bíróság 2006. április 26-i végzéssel elrendelte a szóbeli szakasz újbóli megnyitását és újabb tárgyalás tartását. A feleket és – a Bíróság alapokmánya 24. cikke második bekezdésének megfelelően – a Bizottságot a Bíróság felkérte, hogy a végzésben feltett kérdésekben foglaljanak állást.

42 A 2006. június 28-i tárgyalást és a főtanácsnok indítványának a 2006. november 30-i tárgyaláson történt ismertetését követően a Bíróság befejezte a szóbeli szakaszt.

A felek kérelmei

43 Fellebbezésében, amelynek alátámasztására három jogalapot hoz fel, Maria-Luise Lindorfer azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a vitás határozatot, és a szükséges mértékben semmisítse meg a panaszát elutasító, 2001. május 31-i tanácsi határozatot;

– kötelezze a Tanácsot, hogy újból állapítsa meg a figyelembe veendő nyugdíjszerző szolgálati évek számát, és

– kötelezze a Tanácsot az elsőfokú, illetve a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére.

44 A Tanács azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– kötelezze Maria-Luise Lindorfert a költségek viselésére.

A fellebbezésről

45 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 225. cikk, a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdése és a Bíróság eljárási szabályzata 112. cikke 1. §-ának c) pontja szerint a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit, valamint a kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket (a C-41/00. P. sz., Interporc kontra Bizottság ügyben 2003. március 6-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-2125. o.] 15. pontja, a C-131/03. P. sz., Reynolds Tobacco és társai kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-7795. o.] 49. pontja és a C-355/04. P. sz., Segi és társai kontra Tanács ügyben 2007. február 27-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-1657. o.] 22. pontja).

46 A Bíróság a fellebbezést az említett ítélkezési gyakorlat alapján vizsgálja.

Az első jogalapról, amelyet a fellebbező egyrészt a nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésére, másrészt a megtámadott ítélet e tekintetben elégtelen indokolására alapít

A felek érvei

47 Első jogalapjával Maria-Luise Lindorfer azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az EK 141. cikket, általánosabban pedig a nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, amikor a megtámadott ítélet 83. pontjában arra a következtetésre jutott hogy, a közösségi nyugdíjrendszer ésszerű pénzgazdálkodása biztosításának szükségessége a jóváírandó nyugdíjszerző szolgálati évek kiszámításához objektíven indokolttá teszi a nem szerint eltérő tényezők alkalmazását.

48 Maria-Luise Lindorfer szerint a nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés, amely feltételezhetően a nők hosszabb életkilátásait veszi figyelembe, nem szükséges a közösségi nyugdíjrendszer pénzügyi egyensúlyának biztosításához, amit igazol az a tény, hogy nem az illető neme alapján határozzák meg a tisztviselő által fizetendő járulékokat, illetve az öregségi nyugdíjhoz előírt korhatárt. Az Elsőfokú Bíróság ugyan elutasította a fellebbező érvét, kimondva a megtámadott ítélet 82. pontjában, hogy a fellebbező két összehasonlíthatatlan tisztviselői kategóriát hasonlított össze, azonban nem indokolta, hogy ezeket miért nem lehet összehasonlítani.

49 A Tanács szerint az EK 141. cikk nem alkalmazható ebben az ügyben, és a C-152/91. sz. Neath-ügyben 1993. december 22-én hozott ítélet (EBHT 1993., I-6935. o.) jelenti az ideillő ítélkezési gyakorlatot. A Tanács úgy véli, hogy Maria-Luise Lindorfer, aki a jelen jogvita körülményeitől eltérő esetekkel kapcsolatban hozott ítéletekre hivatkozik, egyáltalán nem bizonyította, hogy az átutalással hozott tőke a Közösséggel fennálló munkaviszony ellenértéke lenne. A Tanács fenntartja tehát, hogy az átutalási mechanizmus a tisztviselő által a közösségi nyugdíjrendszerbe történő tőkebefektetés; és ez a tőke a Közösséggel fennálló munkaviszonyon kívül jött létre.

A Bíróság álláspontja

50 Meg kell állapítani, hogy Maria-Luise Lindorfer azzal, hogy a hátrányos megkülönböztetés tilalma és a nemen alapuló egyenlő bánásmód elvének az Elsőfokú Bíróság általi megsértésére hivatkozik, úgy véli, hogy sérült a közösségi jogrendszer által védett egyik alapelv. E tekintetben rá kell mutatni arra is, hogy az EK 141. cikk és a másodlagos jog különböző rendelkezései, amelyekre Maria-Luise Lindorfer utal, valamint a személyzeti szabályzat 1a. cikkének (1) bekezdése a nemek egyenlősége alapelvének különös kifejeződései.

51 A Bíróság hangsúlyozta, hogy a közösségi jogalkotó, amikor megállapítja a közösségi tisztviselők által valamely nemzeti nyugdíjrendszerben szerzett nyugdíjjogosultságoknak a közösségi nyugdíjrendszerbe történő átvitelére vonatkozó szabályokat, köteles az egyenlő bánásmód elvét tiszteletben tartani. Köteles ezért elkerülni az olyan szabályok alkotását, amelyek a tisztviselőkkel szemben egyenlőtlen bánásmódot valósítanak meg, kivéve ha az érintettek helyzete a Közösségeknél történt szolgálatba lépésük időpontjában – az általuk megszerzett nyugdíjjogosultságok szerinti nyugdíjrendszer sajátos jellegzetességei vagy a nyugdíjjogosultságok hiánya következtében – eltérő bánásmódot tesz indokolttá (az egyenlő bánásmód elvét illetően lásd a C-37/89. sz. Weiser-ügyben 1990. június 14-én hozott ítélet [EBHT 1990., I-2395. o.] 14. pontját).

52 Az Elsőfokú Bíróság nem tekintette hátrányosan megkülönböztető jellegűnek azt a tényt, hogy mivel a biztosításmatematikai értékek a nők esetében magasabbak, a nyugdíjjogosultságaiknak a közösségi nyugdíjrendszerbe történő átvitele esetében kevesebb nyugdíjszerző szolgálati évet ismernek el számukra, mint a férfiak számára. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 81–83. pontjában úgy ítélte meg, hogy Maria-Luise Lindorfer nem hivatkozhat arra, hogy a közösségi nyugdíjrendszerben nincs nem szerinti különbségtétel a tisztviselők által fizetett járulékok összegében, mivel azok a tisztviselők, akik a valamely közösségi intézménynél folytatott tevékenységük alapján a közösségi nyugdíjrendszerbe fizetnek járulékot, más helyzetben vannak, mint azok a tisztviselők, akik a Közösségeknél történt szolgálatba lépésüket megelőzően végzett kereső tevékenységük alapján szerzett öregségi nyugdíj iránti jogosultságaik biztosításmatematikai egyenértékét vagy átalánydíjas visszavásárlási értékét átutaltatják a Közösségekhez. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint a közösségi nyugdíjrendszer ésszerű pénzgazdálkodása biztosításának szükségessége a jóváírandó nyugdíjszerző szolgálati évek kiszámításához objektíven indokolttá teszi a nemtől függő tényezők használatát.

53 E tekintetben először is rá kell mutatni, hogy az Elsőfokú Bíróság nem adott magyarázatot arra, hogy e két tisztviselői kategória szerinte miért nem hasonlítható össze abból a szempontból, amelyet vizsgálnia kellett, mégpedig hogy adott esetben a nyugdíjjogosultságoknak a közösségi nyugdíjrendszerbe történő átvitelekor fennállt-e nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés.

54 A megtámadott ítélet 86. pontjában ugyanis az Elsőfokú Bíróság nem magyarázza meg, hogy a nemen kívül mely egyéb szempontokra kívánta alapítani a nyugdíjjogosultságaikat a közösségi nyugdíjrendszerbe átvivő férfiakat és nőket érintő bánásmódbeli különbségtételt, miközben a férfi és női tisztviselők illetményeiből levont járulékok tekintetében nincs ilyen különbségtétel.

55 Egyébiránt hozzá kell tenni, hogy noha a személyzeti szabályzat 1a. cikkének (1) bekezdésére nem történt hivatkozás, ez a – 781/98 rendelettel bevezetett és a Maria-Luise Lindorfer nyugdíjszerző szolgálati évei kiszámításának időpontjában alkalmazandó – rendelkezés előírja, hogy „[e] személyzeti szabályzat értelmében [...] a tisztviselők [...] nemre vonatkozó [...] megkülönböztetés nélküli egyenlő bánásmódra jogosultak".

56 Másodszor: ami a férfiak és nők közötti eltérő bánásmódnak a közösségi nyugdíjrendszer ésszerű pénzgazdálkodásának szükségességével való igazolását illeti, ilyen érv nem hozható fel a nők számára meghatározott magasabb biztosításmatematikai értékek szükségességének alátámasztására.

57 E tekintetben elegendő ugyanis emlékeztetni arra, hogy a férfi és női tisztviselők illetményéből levont járulékok azonos mértéke nem kérdőjelezi meg a közösségi nyugdíjrendszer ésszerű pénzgazdálkodását.

58 Ezenkívül azt a tényt, hogy ugyanezt az eredményt el lehet érni „egynemű" (férfiakra és nőkre egyformán alkalmazandó) biztosításmatematikai értékekkel, az a körülmény is bizonyítja, hogy a jelen jogvita tényállását követően, amint az a Tanácsnak és a Bizottságnak a Bíróság kérdéseire adott válaszaiból kitűnik, az intézmények ilyen értékek használata mellett döntöttek.

59 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság tévedett, amikor nem állapította meg, hogy Maria-Luise Lindorfert a nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés érte.

60 Ezért az első jogalap alapos.

A második jogalapról, amelyet a fellebbező egyrészt az egyenlő bánásmód elvének oly módon történő megsértésére alapít, hogy a közösségi pályafutásukat később kezdő tisztviselők kedvezőtlen bánásmódban részesülnek, másrészt a megtámadott ítélet e tekintetben fennálló elégtelen indokolására alapít

A felek érvei

61 Maria-Luise Lindorfer úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság – mivel nem állapította meg, hogy ő kedvezőtlen bánásmódban részesült amiatt, hogy a régóta a Közösségeknél dolgozó tisztviselőkhöz képest később kezdte meg közösségi pályafutását – megsértette az egyenlő bánásmód elvét. Szerinte ugyanis a nyugdíjjogosultságok átvitelének rendszere kedvezőtlenül érinti a közösségi intézménybeli pályafutásukat később kezdő tisztviselőket azokhoz képest, akik sokkal korábban lépnek az intézmény szolgálatába. Maria-Luise Lindorfer ezenkívül azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 67. pontjában az Elsőfokú Bíróság megsértette indokolási kötelezettségét, amikor elutasította az általa javasolt, a saját helyzete és a kizárólag a közösségi nyugdíjrendszerbe járulékot fizető tisztviselő helyzete közötti összehasonlítást.

62 A Tanács szerint „a mindig is valamely intézményben dolgozó tisztviselők" (akiknek nem kell nemzeti nyugdíjjogosultságokat átvinniük) és a „később szolgálatba lépett tisztviselők" (tehát a nemzeti nyugdíjjogosultságaikat a közösségi nyugdíjrendszerbe átvivők) helyzete nem hasonlítható össze. A Tanács hozzáteszi, hogy amennyiben e helyzetek összehasonlíthatók lennének, a személyzeti szabályzat alkotóinak nem kellett volna a tőkét nyugdíjszerző szolgálati évekké átszámító rendszert bevezetni, és egyszerűbb lett volna „a később szolgálatba lépett tisztviselő" részére a közösségi nyugdíjrendszerben annyi nyugdíjszerző szolgálati évet megállapítani, ahány éven át a nemzeti nyugdíjrendszerben járulékot fizetett.

A Bíróság álláspontja

63 Emlékeztetni kell arra, hogy az egyenlő bánásmód elve, illetőleg a hátrányos megkülönböztetés tilalma megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy a különböző helyzeteket ne kezeljék egyenlő módon, hacsak ez a bánásmód objektíve nem igazolt (a C-344/04. sz. IATA és ELFAA ügyben 2006. január 10-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-403. o.] 95. pontja, valamint a C-300/04. sz., Eman és Sevinger ügyben 2006. szeptember 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8055. o.] 57. pontja).

64 Mivel Maria-Luise Lindorfer, aki azután lépett közösségi intézmény szolgálatába, hogy bizonyos időn át az osztrák nyugdíjrendszerben fizetett járulékot, azt állítja, hogy a korábban szolgálatba lépett és a közösségi nyugdíjrendszerbe bizonyos ideig járulékot fizető tisztviselővel összehasonlítva egyenlőtlen bánásmódban részesült, meg kell vizsgálni, hogy e két helyzet összehasonlítható-e.

65 A közösségi nyugdíjrendszerben, amint azt indítványának 28. pontjában a főtanácsnok kiemelte, a nyugdíjba vonult tisztviselőknek az utolsó illetményük bizonyos hányadát folyósítják. Így e nyugdíj összege egyrészt a tisztviselőnek a Közösségek szolgálatában töltött, az utolsó illetményben tükröződő pályafutásának befejezésétől, másrészt a Közösségek érdekében történt elkötelezettségének időtartamától függ. Az ilyen rendszerben a nyugdíjat egyáltalán nem a szolgálati évek alatt levont járulékok összege határozza meg.

66 Annak a tisztviselőnek az esete, aki tőke formájában átviszi a nemzeti rendszerben korábban szerzett nyugdíjjogosultságait, e kereten kívül esik. Az e tisztviselő részére a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése alapján jóváírt nyugdíjszerző szolgálati évek száma ugyanis az átutalt tőkétől és e tisztviselő véglegesítéskor fennálló besorolási fokozatától függ. Így a nyugdíj összegét, amelyre a tisztviselő a pályafutásának végén jogosult lesz, az utolsó illetmény és a Közösségek

szolgálatában eltöltött idő határozza meg, amihez még hozzáadódnak a hozott tőke alapján meghatározott nyugdíjszerző szolgálati évek.

67 Márpedig a tisztviselő által a közösségi költségvetésnek befizetett pénzösszeg és az – intézmények szolgálatában eltöltött – időtartam nem összehasonlítható értékek.

68 Ezért meg kell állapítani, hogy mivel Maria-Luise Lindorfer a közösségi nyugdíjrendszerbe a nemzeti nyugdíjrendszerben a Közösségeknél történt szolgálatba lépésének időpontját megelőzően szerzett nyugdíjjogosultságainak megfelelő tőkét utaltatott át, helyzete nem hasonlítható a Közösségeknél korábban szolgálatba lépett tisztviselőéhez, aki szolgálatba lépésétől kezdve a közösségi nyugdíjrendszerbe fizetett – az illetményéből levont – járulékot.

69 Ami az indokolás állítólagos elégtelenségét illeti, meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 64–68. pontjában vizsgálta a pályakezdőként felvett tisztviselő és az olyan tisztviselő pályafutását jellemző különböző körülményeket, aki Maria-Luise Lindorferhez hasonlóan korábban dolgozott, és járulékot fizetett valamely nemzeti nyugdíjrendszerbe.

70 Így arra a következtetésre kell jutni egyrészt, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy mivel Maria-Luise Lindorfer helyzete nem hasonlítható a pályakezdőként felvett tisztviselőéhez, a fellebbező nem hivatkozhat arra, hogy ez utóbbival szemben egyenlőtlen bánásmódban volt része, másrészt az Elsőfokú Bíróság nem sértette meg az indokolási kötelezettségét.

71 Következésképpen a második jogalapot el kell utasítani.

A harmadik jogalapról, amelyet a fellebbező egyrészt az egyenlő bánásmód elvének az átváltási képletek alkalmazásából eredő megsértésére, másrészt a megállapított nyugdíjszerző szolgálati évek számára vonatkozó minimális érték hiányára alapít

A felek érvei

72 Maria-Luise Lindorfer vitatja a megtámadott ítélet 76–77. pontját, és előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az egyenlő bánásmód elvét, mivel nem ismerte el, hogy kedvezőtlen bánásmódban részesült a nyugdíjjogosultságukat az ún. „gyenge pénzzel" rendelkező ország nyugdíjpénztárából átutaló tisztviselőkhöz képest azon körülmény miatt, hogy nyugdíjjogosultságait ún. „erős pénzzel" rendelkező ország nyugdíjpénztárából utalta át.

73 Azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróságnak az ÁVR 10. cikke (4) bekezdésében előírt pénznemátváltási képletekkel kapcsolatban nem kellett volna megelégednie annak megállapításával, hogy az a tény, hogy az i) változatnak valamely, ún. „gyenge pénzzel" rendelkező ország nyugdíjpénztárából átutalt összegre történő alkalmazása előnyösebb lehet, mint a ii) változatnak valamely, ún. „erős pénzzel" rendelkező ország nyugdíjpénztárából átutalt összegre történő alkalmazása, nem a közösségi szabályokból, hanem a különböző nemzeti pénznemek értékének hullámzásából következik.

74 Maria-Luise Lindorfer álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróságnak meg kellett volna állapítania egyrészt, hogy a Tanács úgy döntött, hogy az ún. „gyenge pénzzel" rendelkező ország nyugdíjpénztárából átutalt összegre előnyösebb bánásmódot alkalmaz, mint az ún. „erős pénzzel" rendelkező ország nyugdíjpénztárából átutalt összegre, másrészt pedig azt, hogy a Tanács nem tarthat fenn ilyen, hátrányosan megkülönböztető jellegű képleteket.

75 Ezenkívül Maria-Luise Lindorfer felveti azt, hogy miért nem létezik minimális érték a nyugdíjjogosultságoknak az ún. „erős pénzzel" rendelkező ország nyugdíjpénztárából történő átvitelekor megállapított nyugdíjszerző szolgálati évek számára vonatkozóan abban az esetben, ha a közösségi nyugdíjrendszerben az ún. „gyenge pénzzel" rendelkező országból történő átutalás alapján megszerezhető nyugdíjszerző szolgálati évek számát maximálták annak érdekében, hogy az nehogy meghaladja azoknak az éveknek a számát, amelyek során az érintett a jogszabállyal létrehozott nemzeti (nem kiegészítő) nyugdíjrendszerhez tartozott.

76 A Tanács szerint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 76. és 77. pontjában helyesen válaszolt Maria-Luise Lindorfer releváns érveire.

A Bíróság álláspontja

77 Ami a két átváltási képletre vonatkozó első kifogást illeti, először is az Elsőfokú Bíróság helyesen emlékeztetett a megtámadott ítélet 76. pontjában arra, hogy a Maria-Luise Lindorfer által elvégzett összehasonlítás nem helytálló, mert a „referenciatisztviselő" személyes körülményei különböztek Maria-Luise Lindorfer személyes körülményeitől, és arra, hogy az általa végzett összehasonlítások helytelen előfeltevéseken alapultak.

78 Másodsorban meg kell jegyezni, hogy a nemzeti nyugdíjpénztárak a nemzeti nyugdíjrendszereik alapján megszerzett nyugdíjjogosultságok átalánydíjas visszavásárlási értékének meghatározásakor először az érintett tagállam pénznemében megállapítják az átutalandó összeget, amelyet ezt követően egységes pénzben kell kifejezni. A Közösségek is széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az átszámítási rendszer elemeinek meghatározásában.

79 Harmadsorban emlékeztetni kell arra, hogy a ii) változat az i) változathoz képest csak választható, minthogy az ÁVR 10. cikke (4) bekezdésének b) pontjában meghatározott számítás csak a tisztviselő kérelmére történik. Valószínűsíthető, hogy azok a tisztviselők, akiknek a ii) változat kedvezőbb, ezt fogják választani, miközben azok, akiket kedvezőtlenül érint, az i) változat alkalmazását fogják előnyben részesíteni. Így mindenkinek lehetősége van arra, hogy a számára kedvezőbb bánásmódban részesüljön.

80 Ebből következik, hogy az első – a két átszámítási képlet alkalmazására vonatkozó – kifogás alaptalan.

81 A második, a nyugdíjjogosultságoknak a közösségi nyugdíjrendszerbe történő átvitele esetén a megállapított nyugdíjszerző szolgálati évek számára vonatkozó minimális érték hiányával kapcsolatos kifogásról meg kell állapítani, hogy elfogadhatatlan.

82 Maria-Luise Lindorfer azt állítja, hogy az ilyen minimális érték hiánya miatt a kérdéses szabályozás bírálható, azonban egyetlen, a jelen ítélet 45. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelő érvet sem hoz fel annak bizonyítására, hogy a megtámadott ítélet meghozatala során téves jogalkalmazás történt.

83 Továbbá jelen esetben az az állítás, miszerint az említett minimális érték hiányának figyelembevételével az Elsőfokú Bíróság megsértette az egyenlő bánásmód elvét, túlságosan általános és pontatlan ahhoz, hogy jogi értékelés tárgyát képezze (ilyen értelemben lásd a C-51/92. P. sz., Hercules Chemicals kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-4235. o.] 113. pontját és a C-129/06. P. sz., Autosalone Ispra kontra Bizottság ügyben 2006. december 12-én hozott végzés [az EBHT-ban nem tették közzé – EBHT 2006., I-131. o.*] 31. pontját).

84 E körülmények között a harmadik jogalapot el kell utasítani.

85 Minthogy a Bíróság helyt adott a Maria-Luise Lindorfer által felhozott első jogalapnak, a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezi a Maria-Luise Lindorfer keresetét azzal az indokkal elutasító részében, hogy nem történt nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés.

A megtámadott ítélet részleges hatályon kívül helyezésének következményei

86 A Bíróság alapokmánya 61. cikke első bekezdésének értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság az Elsőfokú Bíróság határozatát hatályon kívül helyezi, az ügyet érdemben maga is eldöntheti, amennyiben a per állása megengedi, vagy határozathozatalra visszautalhatja az Elsőfokú Bírósághoz.

87 Mivel a per állása megengedi, dönteni kell a vitás határozat megsemmisítése iránti kereseti kérelemről és a Tanácsnak a Maria-Luise Lindorfer nyugdíjszerző szolgálati éveinek újbóli megállapítására való kötelezéséről.

88 E tekintetben meg kell állapítani, hogy Maria-Luise Lindorfer nyugdíjszerző szolgálati éveinek megállapítása során a Tanács nemhez kapcsolódó tényezőt vett figyelembe, megsértve ezzel a nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét és a tisztviselők személyzeti szabályzata 1a. cikkének (1) bekezdését.

89 Ami a Tanács Maria-Luise Lindorfer nyugdíjszerző szolgálati éveinek újbóli megállapítására való kötelezésére irányuló kérelmet illeti, jelen esetben elegendő emlékeztetni arra, hogy az EK 233. cikk értelmében az az intézmény, amelynek aktusát a Bíróság semmisnek nyilvánította, köteles megtenni a Bíróság ítéletében foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket.

90 Következésképpen a vitás határozatot meg kell semmisíteni.

A költségekről

91 Az eljárási szabályzat 122. cikke értelmében, ha a fellebbezés alapos, a Bíróság határoz a költségekről. Az eljárási szabályzat 69. cikke 2. §-ának első bekezdése alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Tanácsot, mivel pervesztes lett, Maria-Luise Lindorfer kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság az Elsőfokú Bíróságnak a T-204/01. sz., Lindorfer kontra Tanács ügyben 2004. március 18-án hozott ítéletét hatályon kívül helyezi a Maria-Luise Lindorfer keresetét azzal az indokkal elutasító részében, hogy nem történt nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés.

2) **A Bíróság az Európai Unió Tanácsának a Maria-Luise Lindorfer nyugdíjszerző szolgálati éveinek kiszámításáról szóló, 2000. november 3-i határozatát megsemmisíti.**

3) **A Bíróság a fellebbezést ezt meghaladó részében elutasítja.**

4) **A Bíróság kötelezi az Európai Unió Tanácsát a két eljárás költségeinek viselésére.**

Aláírások